

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Martyna Daniłowicz

Ławnicy: W. A., H. I.

Protokolant: Paulina Machowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 r. we W.

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.

o odszkodowanie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda A. C. na rzecz strony pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. kwotę 6 468, 78 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód A. C. pozwem wniesionym w dniu 25 listopada 2014 r. (data stempla pocztowego, k. 24) skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., wniósł o:

- ustalenie, że wypowiedzenie umowy o pracę z dnia 22 sierpnia 2011 r. przez stronę pozwaną w dniu 30 sierpnia 2012 r. było nieuzasadnione oraz naruszało przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę,

- zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz odszkodowania w kwocie 12.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

- zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, wg norm przepisanych oraz kwoty 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 2-5).

W uzasadnieniu powód wskazał, że był zatrudniony w pozwanej spółce od dnia 01 stycznia 2011 r., początkowo na podstawie umowy o pracę na czas określony, a następnie od dnia 22 sierpnia 2011 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku operatora żurawia wieżowego z wynagrodzeniem miesięcznym około 4.000 zł netto (12,50 zł/h plus 200% premii zadaniowo-uznaniowej).

Kolejno podał, iż w dniu 31 sierpnia 2012 r. pracodawca wręczył mu pismo w sprawie rozwiązania umowy o pracę z zachowaniem 3-miesięcznego terminu wypowiedzenia, jako przyczynę wskazując: „nienależyte wywiązywanie się z obowiązku prawidłowego rozliczania się z wywożonego złomu, brak dostarczenia WZ, co uniemożliwia dochodzenia należności, tym samym narażając pracodawcę na straty finansowe”.

Wobec powyższego powód podniósł, iż w jego ocenie w/w przyczyna nie jest prawdziwa ani konkretna, a nadto nie została w sposób należyty sprecyzowana i uzasadniona zgodnie z wymaganiami art. 30 § 4 k.p. W tym miejscu powód

zaznaczył, iż w terminie 7 dniowym od daty otrzymania wypowiedzenia umowy o pracę, w dniu 06 września 2012 r. wniósł do Sądu odwołanie od wypowiedzenia. Sprawa toczyła się pod sygn. akt IV P 892/12.

Następnie powód podał, że przeciwko niemu oraz innym pracownikom strony pozwanej toczyło się postępowanie karne o przestępstwo w związku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 12 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k., art. 270 § k.k. sprawę prowadziła Prokuratura Okręgowa w Poznaniu, a pokrzywdzoną była strona pozwana.

Z uwagi na powyższe powód podniósł, iż cofnął pozew, w związku z czym postępowanie zostało umorzone postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2013 r.

Dalej powód podał, że został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 29 listopada 2013 r. za kradzież złomu z obiektu w P. w okresie od 12 stycznia do 28 marca 2012 r. (sygn. akt II K 211/13). Następnie podkreślił, iż w toku postępowania karnego ustalono, że do obowiązków pracowniczych powoda nie należał ani wywóz złomu, ani też dostarczania dokumentów WZ do działu finansowego spółki, a to wobec tego, że bezpośredni nadzór nad realizacją inwestycji pełnił T. S., który nadzorował realizację harmonogramu prac i dostaw złomu. T. S. miał upoważnienie do czynności finansowych i technicznych nieprzekraczających 150.000,00 zł. Powód zaznaczył, iż wywoził złom wyłącznie na polecenie T. S., natomiast strona pozwana nie miała o tym jakiegokolwiek wiedzy (miał to miejsce w okresie od 12 stycznia 2012 r. do 28 marca 2012 r.). Nadto powód podniósł, iż w dniu 11 kwietnia 2012 r. sam zawiadomił Policję o popełnionym przestępstwie.

Ponadto zaznaczył, iż z akt sprawy karnej wynika, że zlecił on wywóz stalowych odpadów budowlanych Firmie Usługowej (...) D. N. w dniu 01 marca 2012 r., co nie jest zgodne z prawdą, a to wobec tego, że faktycznie wywóz złomu na podstawie tego zlecenia rozpoczął się w dniu 01 kwietnia 2012 r. na podstawie upoważnienia wystawionego przez T. S., przy czym wywóz złomu dokonywany był przez firmę (...), która odbierała złom z budowy, przewoziła go do skupu, gdzie po zważeniu i wystawieniu dokumentów WZ firma (...) wystawiała fakturę dla spółki pozwanej.

Powód ponownie zaznaczył, że nie można mówić o nienależytym wykonaniu przez niego obowiązków pracowniczych, a to dlatego, że osobą odpowiedzialną za rozliczanie dokumentów PZ-WZ był T. S. jako kierownik. Dodatkowo podkreślił, że od początku postępowania karnego T. S. nie przyznawał się do winy, wyjaśniając, iż wywozem złomu zajmował się wyłącznie powód, ostatecznie jednak poddając się dobrowolnie karze.

Powód podniósł następnie, iż cofnął pozew w wyniku wyjaśnień złożonych przez T. S. w dniu 25 marca 2013 r., pozostając w błędnym przekonaniu, iż cała wina za popełnione przestępstwo spadnie na niego. Jednakże w związku z ustaleniami poczynionymi w sprawie karnej, utwierdził się w przekonaniu, że wskazana w wypowiedzeniu przyczyna rozwiązania umowy o pracę była fikcyjna, gdyż pracodawca nigdy go nie upoważnił i nie zlecał mu wywozu złomu, a co za tym idzie nie nałożył na niego obowiązku rozliczania się z tego tytułu.

Kończąc powód podał, że jest obecnie zatrudniony u innego pracodawcy, w związku z czym domaga się wyłącznie odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. wniosła o :

- oddalenie powództwa w całości ze względu na zarzut wygaśnięcia roszczenia powoda, co nastąpiło ze względu na cofnięcie powództwa wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, co miało miejsce dnia 23 kwietnia 2013 r.,

ewentualnie, w przypadku nie uwzględnienia przez Sąd powyższego:

- oddalenie powództwa w całości z uwagi na jego bezzasadność,

oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa wg norm przepisanych (k. 28-35).

W uzasadnieniu strona pozwana w pierwszej kolejności podniosła, iż zasadne jest oddalenie powództwa ze względu na wygaśnięcie roszczenia powoda. Powód bowiem ponownie wytoczył powództwo o to samo roszczenie, wobec którego na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2013 r. skutecznie cofnął powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia (sygn. akt IV P 892/12). Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieście IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 23 kwietnia 2013 r. umorzył postępowanie w sprawie.

Kolejno strona pozwana zaznaczyła, że z twierdzeń powoda zawartych w pozwie trudno jest wywnioskować czy powód uchyła się od skutków oświadczenia woli złożonego w dniu 23 kwietnia 2013 r. w przedmiocie cofnięcia powództwa wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, albowiem powód nie wskazuje na czym polegał ów błąd oraz nie podnosi istotności tego błędu.

Ponadto pozwana spółka podniosła zarzut upływu terminu zawitego z art. 88 § 2 k.c., a to wobec tego, że uprawnienie do uchylania się od skutków oświadczenia złożonego pod wpływem błędu lub groźby ograniczone jest rocznym terminem zawitym, po upływie którego wygasa. Dodatkowo strona pozwana podkreśliła, że jako datę uchylenia się od skutków prawnych należy przyjąć nie chwilę wniesienia, a moment doręczenia pozwu, gdyż dopiero wówczas oświadczenie o uchyleniu się zostaje złożone drugiej stronie (art. 88 § 1 k.c.). Z uwagi na powyższe strona pozwana podała, iż oświadczenie woli powoda o uchyleniu się od skutków oświadczenia, zostało jej doręczone w dniu 7 stycznia 2015 r. Nadto zaznaczyła, że z treści pozwu wynika, że powód informację o fikcyjności wypowiedzenia powziął w momencie ogłoszenia wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn.. akt II K 211/12 z dnia 29 listopada 2013 r., co oznacza, że termin uchylenia się od skutków oświadczenia woli upłynął w dniu 29 listopada 2014 r. Wobec powyższych względów powództwo winno być oddalone.

Następnie, na wypadek, gdyby Sąd nie uznał w/w argumentów za uzasadnione, strona pozwana ustosunkowała się do twierdzeń i zarzutów podniesionych w pozwie.

Na wstępie pozwana spółka potwierdziła fakt zatrudnienia powoda oraz wypowiedzenia mu umowy o pracę w dniu 31 sierpnia 2012 r. z powodu nienależytego wywiązywania się z obowiązku prawidłowego rozliczania się z wywożonego złomu oraz braku dostarczenia WZ. W ocenie pozwanej spółki podane przyczyny są konkretne, prawdziwe i rzeczowe oraz uzasadniają rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem. Celem uzasadnienia powyższego strona pozwana wskazała, iż w dniu 26 kwietnia 2012 r., po otrzymaniu informacji z Komendy Wojewódzkiej Policji w P. o toczącym się śledztwie w sprawie kradzieży złomu pochodzącego z budowy pozwanej spółki, powód został wezwany przez pracodawcę na rozmowę wyjaśniającą, jako osoba, która jako jedyna na tym odcinku budowy odpowiada za wywóz złomu oraz dostarczania dokumentacji WZ/PZ. Spotkanie odbyło się w obecności A. A., T. S., I. C. oraz A. O.. Podczas tego spotkania powód oświadczył, iż otrzymał polecenie od swojego przełożonego – T. S., zajęcia się wywozem do sprzedaży złomu z terenu budowy przez: przekazanie firmie (...) dokumentów złomu z budowy E-221, pobieranie z tej firmy dokumentów WZ/PZ oraz dostarczanie tych dokumentów od pracodawcy.

Strona pozwana podniosła następnie, że powód potwierdził jednoznacznie i przyznał się, że nie dostarczał do firmy wszystkich dokumentów za złom, który wywoził z budowy, ponieważ, jak oświadczył „część zgubił a części nie zabierał z firmy (...)”. Z uwagi na to powód został poproszony o dostarczenie dokumentów, jednakże tego nie dokonał. Nadto strona pozwana podniosła, iż okoliczność, że to powód był zobowiązany do wywozu złomu oraz dostarczania dokumentów WZ, potwierdzają zeznania samego powoda z konfrontacji z T. S. z dnia 25 marca 2013 r. w ramach przygotowawczego etapu postępowania karnego, prowadzonego przez Wydział Dochodzeniowo - Śledczy KWP w P., w trakcie których wskazał m.in., że „załadunkiem zajmowało się więcej osób, natomiast ja zajmowałem się rozliczaniem(...)Jeździłem raz w tygodniu do firmy (...) w P. Polskiej i do W. i odbierałem należności za złom w gotówce (...). Odbierałem też WZ-tki, początkowo oddawałem je do księgowości a później razem z pieniędzmi oddawałem je Panu S.”. Nadto strona pozwana zaznaczyła, iż na pytanie o korzyści jakie powód osiągnął z tytułu wywozu złomu powód wyjaśnił, że „były to minimalne kwoty rzędu 1000,00 zł, z tego dzieliłem się z pracownikami, podwykonawcami co byli przy załadunku stali, z operatorami (...), opłacałem jeszcze tzw. „słupów” z tej kwoty, którą pobierałem z P.”.

Dodatkowo strona pozwana podniosła, iż powód sam potwierdza w pozwie, iż za stawiane mu czyny został prawomocnie skazany. Powyższe zostało potwierdzone przez niego na rozprawie z dnia 23 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt IV P 892/12 toczącej się przed tutejszym Sądem o to samo roszczenie, w trakcie której powód podał, że „Pozwany, gdy ja już nie oddawałem dokumentacji WZ do księgowości to nie miał wiedzy o ilości wywożonego złomu i ilości otrzymanych przez nas pieniędzy. Miałem świadomość, że ja i kierownik naruszamy prawo, ale uznałem, że nie będzie sensu informować o tym pracodawcy, bo straciłbym pracę”.

Zdaniem pozwanej spółki w/w okoliczności jednoznacznie potwierdzają bezzasadność jego roszczeń.

Pismem procesowym datowanym na dzień 14 czerwca 2016 r. strona pozwana ostatecznie sprecyzowała wysokość żądanych kosztów procesu. Strona pozwana wniosła bowiem o zasądzenie kosztów procesu wg przedstawionego niżej spisu kosztów:

1) Rozprawa 26 marca 2015 r. przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieście - (...) w dniu 25 marca 2015 r. nr (...) oraz bilet powrotny (...) W.- W. nr (...), w dniu 26 marca 2015 r. – w łącznej kwocie 1.004,36 zł,

– nocleg z 25/26 marca 2015 r. w Hotelu (...) w kwocie 235 zł,

Łączny koszt 1.239,36 zł,

2) Rozprawa w dniu 14 maja 2015 r. przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieście:

- (...) z dnia 14 maja 2015 r. nr (...) oraz (...) z dnia 14 maja 2015 r. nr (...) – łączny koszt 367,16 zł,

3) Rozprawa d dniu 12 czerwca 2015 r. przed Sądem Rejonowym w Bolesławcu z dnia 12 czerwca 2015 r.:

- koszt dojazdu pełnomocnika z W.-B. – W. (przejazd 911 km) – łączny koszt 800,69 zł.

4) Rozprawa w dniu 25 czerwca 2015 r. przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieście:

- (...) nr (...) oraz (...) nr (...) z dnia 14 maja 2015 r. – łączny koszt 328,45 zł,

5) Rozprawa w dniu 3 sierpnia 2015 r. przed Sądem Rejonowym w Nowym Sączu:

- koszt dojazdu samochodem na trasie W. - N. – W. (przejazd 694 km) – łączny koszt 610,13 zł,

6) Rozprawa w dniu 03 września 2015 r. przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia- Śródmieście:

- (...) nr (...) oraz powrotny bilet (...) z dnia 03 września 2015 r. nr (...) – łączny koszt 540,00 zł,

7) Rozprawa w dniu 08 października 2015 r. przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia- Śródmieście:

- (...) nr (...) oraz (...) nr (...) z dnia 23 września 2015 r. – łączny koszt 523,76,00 zł,

8) Rozprawa w dniu 17 listopada 2015 r. przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia- Śródmieście:

- (...) nr (...) z dnia 22 października 2015 r. oraz (...) nr (...) z dnia 23 września 2015 r. – łączny koszt 440,60 zł,

9) Rozprawa w dniu 07 stycznia 2016 r. przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia- Śródmieście:

- koszt dojazdu za bilety (...) z dnia 07 stycznia 2016 r. na trasie W. – W. to 209,00 zł,

10) Rozprawa w dniu 13 kwietnia 2016 r. przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia- Śródmieście:

- (...) nr (...) oraz (...) nr (...) z dnia 01 kwietnia 2016 r. – łączny koszt 479,93 zł,

11) Rozprawa w dniu 06 maja 2016 r. przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia- Śródmieście:

- (...) nr (...) oraz (...) nr (...) z dnia 20 kwietnia 2016 r. – łączny koszt 393,53 zł,

12) Rozprawa w dniu 15 czerwca 2016 r. przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia- Śródmieście:

- (...) nr (...) oraz (...) nr (...) z dnia 10 czerwca 2016 r. – łączny koszt 459,17 zł,

Łączna kwota poniesionych kosztów to 6.391,78 zł (k. 326 - 328).

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. na podstawie wpisu do KRS prowadzi działalność gospodarczą w ramach której zajmuje się m.in. robotami budowlanymi związanymi ze wznoszeniem budynków oraz robotami związanymi z budową obiektów inżynierii lądowej i wodnej.

Dowód: wydruk z KRS, k. 38-43

Powód był zatrudniony u strony pozwanej od dnia 01 lipca 2009 r. początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny, na stanowisku operatora żurawia wieżowego. Następnie w dniu 01 października 2009 r. oraz w dniu 01 stycznia 2011 r. strony zawarły dwie umowy o pracę na czas określony, tj. do dnia 21 sierpnia 2011 r., na mocy których powód świadczył pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, ponownie na stanowisku operatora żurawia wieżowego.

Kolejno w dniu 22 sierpnia 2011 r. strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony, zgodnie z którą powód dalszym ciągu świadczył pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku operatora żurawia.

Powód nie miał pisemnego zakresu obowiązków na stanowisku operatora żurawia.

Dowód: - umowa o pracę na okres próbny z dnia 01 lipca 2009, w aktach osobowych powoda,

- umowa o pracę na czas określony z dnia 01 października 2009, w aktach osobowych powoda,

- umowa o pracę na czas określony z dnia 01 stycznia 2011, w aktach osobowych powoda, oraz k. 8, 9

- umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 22 sierpnia 2011 r., w aktach osobowych powoda, oraz k. 10, 11

- świadectwo pracy, w aktach osobowych powoda,

Strona pozwana na podstawie umowy podwykonawczej z dnia 30 września 2010 r. o nr 257/u/2010 zawartej z przedstawicielami spółki (...) S.A. miała m.in. za zadanie wykonać ustrój nośny odcinka obiektu E-221 estakady w P..

W dniu 30 listopada 2011 r. do pracy na terenie inwestycji w P. przy obsłudze żurawia wieżowego został skierowany powód, który uprzednio pracował na budowie obwodnicy we W..

Kierownikiem budowy w P. był T. S..

T. S. współpracował z powodem od dłuższego czasu. Był kierownikiem budowy obwodnicy we W., gdzie również pracował powód.

W styczniu 2012 r. T. S. polecił powodowi posprzątanie terenu budowy z resztek elementów stalowych poprzez wywóz złomu stalowego do firmy (...). Powód wyraził zgodę na wywóz złomu, wobec czego T. S. wraz z powodem udał się do I. C. – głównego specjalisty do spraw finansowych pozwanej spółki, z informacją, że od stycznia 2012 r. wywozem złomu stalowego z budowy będzie zajmował się powód, a faktury na sprzedaż złomu będą wystawiane na podstawie dostarczonych przez niego dokumentów przyjęcia odpadów PZ-WZ.

Spółka (...) zgodziła się na odbiór złomu z terenu budowy.

W związku z poleceniem T. S. powód przy wykonywaniu prac porządkowych ładowarką zbierał stal i ładował ją do kontenerów, które następnie były zabierane przez pojazdy należące do spółki (...).

Po przywiezieniu złomu na teren spółki (...) stal była ważona i na tej podstawie powód otrzymywał dowody skupu oraz wypłacano mu w gotówce odpowiednie kwoty. Zdarzało się, że część pieniędzy była również przelewana na rachunek bankowy należący do córki powoda.

Początkowo powód dostarczał dokumenty przyjęcia odpadów do działu księgowego. Łącznie powód dostarczył 7 dokumentów przyjęcia odpadów PZ w postaci złomu stalowego na kwotę około 10.000 złotych.

Pozostałe dokumenty powód przekazywał T. S. bądź pozostawiał u siebie w domu.

Po kilku dostawach złomu do spółki (...) powód został poinformowany, że wartość dotychczas sprzedanego złomu przekroczyła już kwotę 100.000 zł., natomiast zgodnie z zasadami funkcjonującymi w spółce sprzedaż złomu powyższej 150.000 zł wymaga prowadzenia działalności gospodarczej w tym zakresie. Wobec powyższego powód znalazł osoby, które za drobną opłatą w wysokości 100-200 zł, jeździły z nim do skupu złomu spółki (...) i podawały się za osoby sprzedające złom.

Większość pieniędzy ze sprzedanego złomu powód przekazywał T. S.. Powód natomiast za każdą partię sprzedanego złomu otrzymywał kwotę około 1000 zł. Nadto powód opłacał osoby, które podpisywały dowody sprzedaży złomu.

Złom sprzedawany przez powoda w rzeczywistości stanowił wysokogatunkowy materiał w postaci prętów żebrowych stosowanych przy konstrukcjach żelbetowych.

Przestępczy proceder powoda miał miejsce w okresie od 12 stycznia 2012 r. do 28 marca 2012 r.

Od dnia 01 kwietnia 2012 r. na postawie upoważnienia wystawionego przez T. S., wywóz złomu dokonywany był przez firmę (...), która odbierała złom z budowy i po wystawieniu dokumentów WZ wystawiała fakturę dla spółki pozwanej.

Dowód: - akt oskarżenia z dnia 04 lipca 2013 r., k. 12 -21,

- protokół rozprawy z dnia 23 kwietnia 2013 r., k. 45-47,

- wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu III Wydział Karny z dnia 29 listopada 2013 r., sygn. akt III K 211/13, k. 309-321,

- zeznania świadka I. C., k. 139,

- zeznania świadka T. S., k. 139,

- zeznania świadka B. K., k. 217-218,

- zeznania świadka Ł. S., k. 297 v,

- przesłuchanie powoda, k. 297v - 298v.

W dniu 11 kwietnia 2012 r. powód powiadomił Komendę Wojewódzką w P. Wydział do Spraw PG o tym, że z terenu budowy autostrady (...) w miejscowości P. w okresie od 12 stycznia 2012 r. do 28 marca 2012 r. dokonano kradzieży stali zbrojeniowej przeznaczonej na konstrukcję elementów estakady A-1.

Wobec powyższego Prokuratura Okręgowa w Poznaniu wszczęła śledztwo.

W dniu 04 lipca 2013 r. powód został oskarżony o to, że:

- w okresie od 12 stycznia 2012 r. do 28 marca 2012 r. w P., P. i we W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z T. S. zabrał w celu przywłaszczenia pręty stalowe zbrojeniowe do konstrukcji estakady A-1 o łącznej wartości 365.605,10 zł, co stanowi mienie znacznej wartości na szkodę spółki z .o.o. (...) z siedzibą w W.,

- w dniu 20 stycznia 2012 r. we W. dokonał sfałszowania podpisu W. B. na korekcie dowodu skupu nr (...) poprzez podpisanie się w miejscu dostawcy złomu do spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P..

Dowód: - akt oskarżenia, k. 12 – 21

- przesłuchanie powoda, k. 297v - 298v.

Pismem datowanym na dzień 30 sierpnia 2012 r., doręczonym powodowi w dniu 31 sierpnia 2012 r. strona pozwana wypowiedziała mu umowę o pracę zawartą w dniu 22 sierpnia 2011 r. na czas nieokreślony, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 30 listopada 2012 r., jako przyczynę wskazując nienależyte wywiązywanie się z obowiązku prawidłowego rozliczania się z wywożonego złomu, brak dostarczania WZ, co uniemożliwia dochodzenie należności, tym samym narażając pracodawcę na straty finansowe.

Nadto w okresie wypowiedzenia powód został zobowiązany do wykorzystania przysługującego urlopu wypoczynkowego oraz po wykorzystaniu urlopu wypoczynkowego zwolniony z obowiązku świadczenia pracy, z zachowaniem prawa do wypowiedzenia.

Dodatkowo w treści oświadczenia powód został pouczone o możliwości wniesienia odwołania w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma.

Dowód: - rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem, w aktach osobowych powoda oraz k. 12,

Pozwem z dnia 05 września 2012 r. powód odwołał się od złożonego mu wypowiedzenia umowy o pracę, wnosząc o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia mu umowy o pracę lub zasądzenie na jego rzecz kwoty 12.000 zł tytułem odszkodowania (sygn. akt IV P 892/12).

Na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2013 r. powód, po złożeniu wyjaśnień w sprawie, wskazał, iż cofa powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych prawomocnym postanowieniem umorzył postępowanie w sprawie o sygn. akt IV P 892/12.

Nadto w trakcie przesłuchania na rozprawie powód podał, m.in., że „nie wszystkie WZ, które otrzymałem przekazałem pracodawcy, tak jak wspominałem wcześniej część miałem w domu – oddałem je w prokuraturze (...) Formalnie wyglądało to tak, że ja otrzymywałem pieniądze za złom od firmy (...), z tej sumy odejmowałem 1000 zł dla siebie i na podział dla pracowników i słupów a resztę oddawałem dla kierownika budowy. Pierwsze dokumenty przedstawiałem do pracodawcy do kadr i następnie na polecenie kierownika resztę przekazywałem do kierownika”.

Dowód: - protokół rozprawy z dnia 23 kwietnia 2013 r., k. 45-47 akt IV P 892/12

- postanowienie o umorzeniu postępowania z dnia 23 kwietnia 2013 r., k. 48, akt IV P 892/12

- przesłuchanie powoda, k. 297v - 298v. akt IV P 892/12

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu III Wydział Karny, sygn. akt III K 211/13 z dnia 29 listopada 2013 r. powód został uznany za winnego zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że w okresie od 12 stycznia 2012 r. do 28 marca 2012 r. w P., P. i we W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z T. S.

zabrał w celu przywłaszczenia pręty stalowe zbrojeniowe do konstrukcji estakady A-1 o łącznej wartości 365.605,10 zł, co stanowi mienie znacznej wartości na szkodę spółki z .o.o. (...) z siedzibą w W..

Do w/w wyroku nie zostało sporządzone uzasadnienie.

Dowód: - wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu III Wydział Karny z dnia 29 listopada 2013 r., sygn. akt III K 211/13, k. 309-321,

- pismo Sądu Okręgowego w Poznaniu III Wydział Karny z dnia 01 czerwca 2016 r., k. 307,

- zarządzenie Sądu Okręgowego w Poznaniu III Wydział Karny, k. 307

Średnie miesięczne wynagrodzenie brutto powoda liczone wg zasad jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosiło 4.321,42 zł.

Dowód: zaświadczenie o zarobkach, k. 44

Powód w pozwie datowanym na dzień 19 listopada 2014 r. uchylił się od skutków prawnych złożonego na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2013 r. oświadczenia woli o cofnięciu pozwu i zrzeczeniu się roszczenia, powołując się na błąd.

Strona pozwana odpis pozwu otrzymała w dniu 07 stycznia 2015 r.

bezsporne

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako całkowicie bezzasadne podlegało oddaleniu w całości.

W toku procesu powód domagał się zasądzenia na jego rzecz odszkodowania w kwocie 12.000 zł z tytułu rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, podnosząc, iż w/w wypowiedzenie było nieuzasadnione i dokonane z naruszeniem przepisów o wypowiedaniu umów o pracę.

Nadto w treści pozwu powód podniósł, iż uchylił się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli o cofnięciu pozwu z dnia 23 kwietnia 2013 r. w sprawie o to samo roszczenie (sygn. akt 892/12), a to wobec tego, że pozostawał w błędnym przekonaniu, że cała wina za popełnione przestępstwo spadnie na niego.

Strona pozwana natomiast wносиła o oddalenie powództwa w całości.

Wobec tak zakreślonego stanowiska stron, Sąd zobligowany był podjąć rozważania w zakresie zasadności i prawidłowości rozwiązania z powodem umowy o pracę za wypowiedzeniem oraz skutecznością uchylenia się powoda od skutków prawnych oświadczenia woli o cofnięciu pozwu z dnia 23 kwietnia 2013 r.

W pierwsze kolejności jako zasadne jawi się odniesienie do możliwości uchylenia się przez powoda od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2013 r., a to wobec tego, iż samo uznanie przez Sąd braku skuteczności uchylenia się od skutków prawnych w/w oświadczenia woli ze swojej istoty powoduje konieczność oddalenia powództwa wytoczonego ponownie. Zatem podkreślić należy, iż wynik nowego postępowania będzie uzależniony od tego, czy powód skutecznie uchylił się od skutków prawnych oświadczenia o zrzeczeniu się roszczenia.

Powód ponownie wytoczył powództwo przeciwko stronie pozwanej w dniu 25 listopada 2014 r. (data stempla pocztowego, k. 24), po złożeniu w dniu 23 kwietnia 2013 r. oświadczenia o cofnięciu pozwu i zrzeczeniu się roszczenia (art. 203 § 1 k.p.c).

W wyniku cofnięcia pozwu i zrzeczenia się roszczenia przez powoda zostało wydane prawomocne postanowienie z dnia 23 kwietnia 2013 r., w którym Sąd umorzył postępowanie.

Przed wniesieniem pozwu powód nie złożył stronie pozwanej oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych. Oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych strona pozwana otrzymała dopiero w odpisie pozwu, który został jej doręczony w dniu 07 stycznia 2015 r.

Wobec tego cofnięcie pozwu w dniu 23 kwietnia 2013 r. i zrzeczenie się roszczenia wywołało skutki procesowe przewidziane w art. 203 § 1 k.p.c, w postaci umorzenia postępowania oraz prawnej nieskuteczności ponownego dochodzenia roszczenia

W tym miejscu szczególnego podkreślenia wymaga okoliczność, iż cofnięcie pozwu i zrzeczenie się roszczenia stanowi czynność procesową. Zgodnie z aktualnym stanowiskiem doktryny cofnięcie pozwu i zrzeczeniu się roszczenia nie można przypisać skutku materialnoprawnego, a to wobec tego, że ze swej natury nie są czynnościami prawa materialnego. Spełniają bowiem wszystkie elementy definicyjne dla czynności procesowej. Podobnie jak wskazywane wyżej cofnięcie pozwu, także zrzeczenie się roszczenia jest dokonywane przez podmiot postępowania cywilnego, w związku z postępowaniem cywilnym, i wywiera skutek w procesie cywilnym, a mianowicie sprawia, że zgoda pozwanego na cofnięcie pozwu po rozpoczęciu rozprawy nie jest już wymagana. W nauce przeważa ponadto trafny pogląd, że przedmiotem zrzeczenia się jest jedynie roszczenie procesowe, a nie samo prawo materialne dochodzone w procesie (R. P., Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2011 r., I CSK 252/10).

Okoliczność uznania, iż cofnięcie pozwu i zrzeczenie się roszczenia stanowi czynność procesową ma niebagatelne znaczenie dla możliwości ustalenia cezury czasowej dla dopuszczalności odwoływania tzw. procesowych oświadczeń woli stron.

W literaturze i orzecznictwie utrwalilo się obecnie stanowisko o istnieniu cezury czasowej wyznaczającej możliwość odwoływania przez strony procesowych oświadczeń woli. Decydujące znaczenie w tym zakresie mają przede wszystkim przepisy prawa procesowego. W uzasadnieniu wyroków Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2002 r., IV CKN 917/00 (nie publ.) i z dnia 20 stycznia 2004 r., II CK 80/06 (nie publ.) przyjęto, że odwołanie procesowego oświadczenia woli może nastąpić do czasu, w którym nie osiągnie ono skutku w postaci orzeczenia kończącego postępowanie. Powyższe prowadzi do uznania, że dopuszczalność odwoływania procesowych oświadczeń woli powinna być rozważana z punktu widzenia określonych skutków procesowych, jakie może kreować w zindywidualizowanym postępowaniu procesowe oświadczenie woli określonego typu. Niewątpliwie w odniesieniu do czynności procesowej, obejmującej cofnięcie pozwu i zrzeczenie się roszczenia (art. 203 § 1 k.p.c), taką cezurę dopuszczalności jej skutecznego odwołania powinno stanowić wydanie postanowienia o umorzeniu postępowania (art. 203 § 4 k.p.c).

Powyższe okoliczności zostały uwypuklone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2011 r. I CSK 252/10, w którym Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że odwołanie oświadczenia procesowego strony o cofnięciu pozwu i zrzeczeniu się roszczenia z powołaniem się na błąd (art. 84, 86 i 88 k.c.) jest możliwe jedynie do czasu uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania (art. 203 § 1 i 4 k.p.c). T.. Sąd w pełni powyższe stanowisko aprobuje.

Jak bowiem wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, postępowanie zostało umorzone prawomocnym postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2013 r., natomiast niniejszy pozew został złożony w dniu 25 listopada 2014 r.. W związku z powyższym nie sposób nie zauważyć, iż oświadczenie powoda przewidziane w art. 88 k.c. nastąpiło z pewnością po wydaniu i uprawomocnieniu się wspomnianego postanowienia.

Zatem, w świetle powołanego stanowiska doktryny i judykatury, złożenie oświadczenia procesowego przez powoda o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia o cofnięciu pozwu i zrzeczeniu się roszczenia (art. 203 § 1 k.c.) na podstawie przepisów o błędzie (art. 84 i 88 k.c) jest niedopuszczalne, a to wobec tego, że oświadczenie to wywołało już definitywne skutki procesowe.

Wobec powyższego już tylko z tej przyczyny powództwo powoda podlegało oddaleniu.

Niezależnie od powyższego Sąd pragnie odnieść się do kwestii zasadności i prawidłowości rozwiązania z powodem umowy o pracę za wypowiedzeniem.

Roszczenie powoda oparte było na treści art. 44 k.p. zgodnie, z którym: „Pracownik może wnieść odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę do sądu pracy” oraz na treści art. art. 45 § 1 k.p., stwierdzającym, że „W razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu”.

Zgodnie z zasadami wynikającymi bezpośrednio z kodeksu pracy, wypowiedzenie umowy o pracę spełniać musi szereg wymogów formalnych w tym głównie dotyczących jego treści. Jak wynika z treści art. 30 k.p. w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie.

Niewykonanie tego obowiązku stanowi naruszenie przepisów o wypowiedzaniu umów o pracę w rozumieniu art. 45 § 1 k.p. (wyr. SN z 19.05.1997 r., I PKN 173/97, OSN 1998/8/243; por. też wyr. z 15.04.1999 r., I PKN 9/99, OSN 2000/12/464).

Przyczyna wypowiedzenia powinna być przy tym rzeczywista i konkretna. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 r. (sygn. akt I PKN 641/99) naruszenia art. 30 § 4 k.p. ma miejsce wówczas, gdy pracodawca nie wskazuje w ogóle przyczyny wypowiedzenia, bądź gdy wskazana przez niego przyczyna jest niedostatecznie konkretna, a przez to niezrozumiała dla pracownika.

Nadto wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony może nastąpić tylko z uzasadnionych powodów, które stanowią przesłankę materialnoprawną dopuszczalności wypowiedzenia. W tym miejscu warto podkreślić, że kodeks pracy nie zawiera enumeratywnie wymienionych przyczyn uzasadniających wypowiedzanie umów, jak również nie określa, w jakich wypadkach wypowiedzenie jest nieuzasadnione. W związku z powyższym zasadność wypowiedzenia Sąd bada stosując oceny pozaustawowe indywidualne dla każdego przypadku.

Należy mieć przy tym na uwadze fakt, iż wypowiedzenie jest zwykłym sposobem rozwiązania bezterminowego stosunku pracy wobec czego przyczyna wypowiedzenia co do zasady nie musi mieć szczególnej wagi czy nadzwyczajnej doniosłości. Niemniej jednak wskazana w wypowiedzeniu przyczyna winna być konkretna, rzeczywista i uzasadniona.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, iż złożone powodowi wypowiedzenie było prawidłowe pod względem formalnym, bowiem złożone zostało na piśmie (art. 30 § 3 k.p.), zawierało wskazanie przyczyny wypowiedzenia (art. 30 § 4 k.p.) oraz zawierało pouczenie o przysługującym prawie odwołania do sądu pracy (art. 30 § 5 k.p.)

W ocenie Sądu dokonane wypowiedzenie było przy tym uzasadnione, zaś wskazana przyczyna konkretna i rzeczywista.

Zaznaczyć należy, iż strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę w dniu 31 sierpnia 2012 r. jako przyczynę wskazując nienależyte wywiązywanie się z obowiązku prawidłowego rozliczania się z wywożonego złomu, brak dostarczania WZ, co uniemożliwia dochodzenie należności, tym samym narażając pracodawcę na straty finansowe.

Na wstępie zauważyć należy, iż sam fakt popełnienia przez powoda przestępstwa polegającego na tym, że w okresie od 12 stycznia 2012 r. do 28 marca 2012 r. w P., P. i we W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z T. S. zabrał w celu przywłaszczenia pręty stalowe zbrojeniowe do konstrukcji estakady A-1 o łącznej wartości 365.605,10 zł, co stanowi mienie znacznej wartości na szkodę spółki z .o.o. (...) z siedzibą w W., nie był przedmiotem niniejszego postępowania dowodowego, a to wobec zapadłego w dniu 29 listopada 2013 r.

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu III Wydział Karny (sygn. akt III K 211/13), w którym to w/w Sąd uznał powoda za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów.

W tym miejscu należy wskazać na okoliczność, iż zgodnie z art. 11 k.p.c. Sąd cywilny związany jest ustaleniami dotyczącymi popełnienia przestępstwa - a więc okolicznościami składającymi się na jego stan faktyczny, czyli osobą sprawcy, przedmiotem przestępstwa oraz czynem przypisanym oskarżonemu - które znajdują się w sentencji wyroku. Powyższe niewątpliwie oznacza, że Sąd - rozpoznając sprawę cywilną - musi przyjąć, że skazany popełnił przestępstwo przypisane mu wyrokiem karnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 1977 r., IV PR 63/77, LEX nr 7928), natomiast osoba skazana prawomocnym wyrokiem karnym nie może bronić się w postępowaniu cywilnym zarzutem, że nie popełnił przestępstwa, za które została skazana, ani też że przestępstwem tym nie wyrządziła szkody.

Związanie bowiem dotyczy ustalonych w sentencji wyroku znamion przestępstwa, a także okoliczności jego popełnienia, dotyczących czasu, miejsca, poczytalności, itp. Podkreślić należy, iż istota związania sądu cywilnego prawomocnym wyrokiem karnym skazującym polega na niedopuszczalności dokonywania przez Sąd odmiennych ustaleń niż poczynione w wyroku karnym. Powyższe oznacza, iż okoliczności popełnienia przestępstwa nie mogą być przedmiotem postępowania dowodowego ani oceny Sądu, a więc nie ma do nich zastosowania zasada swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.), a Sąd w sprawie cywilnej dokonuje tylko subsumcji pod odpowiedni przepis prawa materialnego cywilnego wiążących ustaleń wynikających z wyroku karnego oraz ewentualnych własnych ustaleń dotyczących pozostałych okoliczności istotnych w rozpoznawanej sprawie (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 lutego 2014 r. I ACa 859/13, LEX nr 1459061).

W ocenie Sądu prawdziwość podanej w wypowiedzeniu przyczyny została potwierdzona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu III Wydział Karny (sygn. akt III K 211/13) z dnia 29 listopada 2013 r.. Ponownie podkreślić należy, iż strona pozwana w wypowiedzeniu umowy o pracę zarzuciła powodowi nienależyte wywiązywanie się z obowiązku prawidłowego rozliczania się z wywożonego złomu (prętów stalowych). Zatem skoro powód został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu za przywłaszczenia mienia w postaci prętów stalowych, to nie sposób jest uznać, że w sposób należyty rozliczał się z wywożonego złomu.

W tym miejscu Sąd pragnie zauważyć, iż wywóz złomu wiązał się z koniecznością odebrania od spółki (...) dowodów przyjęcia odpadów do działu księgowego oraz wynagrodzenia ze sprzedaży złomu. Fakt, iż powód zobowiązany był do dostarczania dokumentów przyjęcia odpadów do działu księgowego potwierdziła w toku składania zeznań I. C., która podała, że „Pan T. S., w obecności powoda, poinformował mnie, że powód będzie dostarczał WZ, tak żebym mogła wystawić fakturę, na podstawie której firma otrzyma pieniądze(...) ilość złomu była wyższa od ilości na jakie powód dostarczył WZ, w wyniku tego spółka pozwana nie zafakturowała olbrzymiej ilości złomu”.

O prawdziwości poczynionych przez Sąd w/w ustaleń świadczy również fakt, iż powód początkowo dostarczał do działu księgowego dokumenty, co zostało potwierdzone również w akcie oskarżenia powoda. Bezsprzecznie z materiału dowodowego wynika, że powód dostarczył wyłącznie 7 dokumentów przyjęcia odpadów do działu księgowego, natomiast pozostałe przekazał albo T. S. albo pozostawił u siebie w domu. W/w okoliczność potwierdził w toku przesłuchania sam powód, który wskazał, że „Pierwsze dokumenty oddawałem do księgowej, później T. S. (...) nie zawsze odbierałem też dokumenty ze spółki (...)”.

Nadto zaznaczyć należy, iż w dacie składania powodowi wypowiedzenia umowy o pracę strona pozwana sądziła, że powód wywoził wyłącznie złom, natomiast w toku sprawy karnej wyszło na jaw, że powód wywoził pełnowartościowe pręty stalowe, stąd też wskazanie w wypowiedzeniu nienależytego wywiązywania się z obowiązku prawidłowego rozliczania się z wywożonego złomu.

Co istotne, w toku niniejszej sprawy powód nie kwestionował faktu popełnienia przestępstwa na szkodę spółki, a jedynie podnosił, że do jego obowiązków pracowniczych nie należał ani wywóz złomu, ani też dostarczania dokumentów WZ do działu finansowego spółki, a to wobec tego, że bezpośredni nadzór nad realizacją inwestycji pełnił

T. S.. Jednocześnie powód wskazywał, że wywoził złom wyłącznie na polecenie T. S., natomiast strona pozwana nie miała o tym jakiegokolwiek wiedzy.

Dokonując analizy stanowiska powoda, należy stwierdzić, iż powód prezentuje pogląd, który uniemożliwia przypisanie mu jakiegokolwiek odpowiedzialności na gruncie Kodeksu pracy, jedynie z uwagi na to, że wywożenie złomu nie należało do jego stałego zakresu obowiązków.

Idąc tokiem rozumowania powoda, należałoby uznać, że popełnienie przestępstwa przy wykonywaniu dodatkowych czynności zleconych przez przełożonego, a które pracownik wykonuje za swoją zgodą i nie składając w tym przedmiocie żadnych zastrzeżeń, nie może uzasadniać rozwiązania umowy o pracę z tym pracownikiem.

W ocenie Sądu stanowisko powoda jest całkowicie nieuzasadnione i sprzeczne z przepisami Kodeksu pracy.

Zgodnie bowiem z treścią art. 100 § 1 obowiązującego Kodeksu pracy pracownik jest obowiązany wykonywać pracę sumiennie i starannie oraz stosować się do poleceń przełożonych, które dotyczą pracy, jeżeli nie są one sprzeczne z przepisami prawa pracy i umową o pracę.

Nadto zauważyć należy, iż Kodeks pracy przewiduje również możliwość powierzenia pracownikowi innej pracy niż określona w umowie. Wyjątek ten uregulowany jest w art. 42 § 4 k.p., który wskazuje, że pracodawca może powierzyć pracownikowi inną pracę. Zgodnie bowiem z treścią art. 42 § 4 k.p. wypowiedzenie dotychczasowych warunków pracy lub płacy nie jest wymagane w razie powierzenia pracownikowi, w przypadkach uzasadnionych potrzebami pracodawcy, innej pracy niż określona w umowie o pracę na okres nieprzekraczający 3 miesięcy w roku kalendarzowym, jeżeli nie powoduje to obniżenia wynagrodzenia i odpowiada kwalifikacjom pracownika.

Co istotne, pracodawca przesuując pracownika do innej pracy, nie musi wręczać mu wypowiedzenia zmieniającego. Wystarczy, że wyda mu polecenie, które również niekoniecznie musi być w formie pisemnej (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 1979 r., sygn. akt I PRN 18/79 – nie publikowany).

Ponownie zaznaczyć należy, iż powód w żaden sposób nie kwestionował okoliczności sprzątnięcia terenu budowy i wywozu złomu na polecenie przełożonego T. S., co też zostało potwierdzone już w treści samego pozwu. W tym miejscu podkreślić należy, iż T. S. był osobą uprawnioną do wydawania powodowi wiążących poleceń, a to wobec tego, że był kierownikiem budowy. Owszem Sąd ma na uwadze okoliczność, iż powód został zatrudniony na stanowisku operatora żurawia wieżowego, niemniej jednak powierzenie mu obowiązku w postaci sprzątnięcia terenu budowy i wywozu złomu nie wykraczało poza jego kwalifikacje. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż powód był pracownikiem fizycznym spółki. Nadto zaznaczyć należy, iż powód wyraził zgodę na powierzenie mu zadania w postaci wywozu złomu, oraz obowiązek ten wykonywał przez okres nieprzekraczający trzech miesięcy i w godzinach pracy. Dodatkowo, wbrew twierdzeniu powoda, wskazać należy, iż strona pozwana miała pełną wiedzę o tym, że T. S. polecił powodowi wywóz złomu. W/w okoliczność potwierdziła w toku składania zeznań I. C. - główna specjalistka do spraw finansowych spółki pozwanej, która wyraźnie wskazała, że „Pan T. S., w obecności powoda, poinformował mnie, że powód będzie dostarczał WZ, tak żebym mogła wystawić fakturę, na podstawie której firma otrzyma pieniądze(...). Co istotne, powód do 28 marca 2012 r. bezkrytycznie wykonywał polecenie T. S., osiągając z niego dodatkowy dochód. Dopiero w dniu 11 kwietnia 2012 r. powiadomił Komendę Wojewódzką w P. Wydział do Spraw PG o tym, że z terenu budowy autostrady (...) w miejscowości P. w okresie od 12 stycznia 2012 r. do 28 marca 2012 r. dokonano kradzieży stali zbrojeniowej przeznaczonej na konstrukcję elementów estakady A-1.

W ocenie Sądy fakt, iż powód poinformował Komendę Wojewódzką o popełnieniu przestępstwa jednoznacznie wskazuje, że powód miał pełną świadomość, iż wspólnie z T. S. działali na szkodę spółki. Szczególnego podkreślenia wymaga okoliczność, iż w trakcie przesłuchania powód nie był w stanie racjonalnie wytłumaczyć dlaczego zawiadomił policję, skoro jak podnosił nie miał pewności, że popełnia przestępstwo na szkodę spółki. Dodatkowo na pytanie Sąd „J. Pan widział naruszenie prawa, że złożył Pan zawiadomienie na Policję?” - powód, odpowiedział - „Nie pamiętam”.

Nadto, jak wynika z poczynionych ustaleń w niniejszej sprawie, powód nie mogąc dokonywać dalszej sprzedaży złomu w spółce (...), a to wobec przekroczenia kwoty 100.000 zł, poszukiwał innych osób, które za drobne wynagrodzenie w kwocie około 100-200 zł, podpiszą dokumenty sprzedaży złomu. Nadto wynagrodzenie ze sprzedaży złomu trafiało również na konto córki powoda.

W ocenie Sądu zatem powód miał pełną świadomość, że działał na szkodę pracodawcy.

W tym miejscu Sąd pragnie zaznaczyć, iż zgodnie ze stanowiskiem judykatury bezkrytyczne wykonywanie przez pracownika bezprawnych poleceń przełożonego może uzasadniać wypowiedzenie umowy o pracę (Wyrok Sądu Najwyższy z dnia 9 września 1997 r., sygn. akt I PKN 244/97).

Ponadto zauważyć należy, że pracownik ma również obowiązek dbałości o dobro zakładu pracy, co oznacza, że ma on nie tylko prawo, ale także obowiązek przeciwdziałania złu, które obserwuje na terenie zakładu pracy.

Wobec powyższego należało uznać, że przełożony powoda działający z ramienia pracodawcy miał prawo powierzyć mu ustnie czynności w postaci wywozu złomu, natomiast fakt, iż powód wykonywał powierzone mu zadanie jednocześnie działając na szkodę swojego pracodawcy, stanowi dodatkową okoliczność go obciążającą.

Zatem uznać należało, że podana w wypowiedzeniu przyczyna jest rzeczywista i konkretna, a nadto w ocenie Sądu uzasadniała rozwiązanie umowy o pracę z powodem.

Niemniej jednak mając na uwadze całokształt okoliczność faktycznych niniejszej sprawy, w tym przede wszystkim okoliczność, iż powód został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu III Wydział Karny (sygn. akt III K 211/13) za przestępstwo na szkodę pracodawcy, podkreślić należy, iż zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania byłoby nieuzasadnione również z uwagi na treść klauzuli generalnej zawartej w art. 8 k.p.

Zgodnie bowiem z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2012 r. w sprawie, której przedmiotem jest roszczenie wynikające z niezgodnego z prawem lub nieuzasadnionego wypowiedzenia umowy o pracę, ocenie sądu powinna podlegać nie tylko zasadność wypowiedzenia (art. 45 § 1 k.p.), ale i ewentualne nadużycie prawa wskutek naruszenia zasad współżycia społecznego (art. 8 k.p.) (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2012 r. II PK 250/11). Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2012 r. wskazał, że w razie szczególnie rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych lub obowiązujących przepisów prawa może mieć miejsce oddalenie - na podstawie art. 8 k.p. - roszczenia zgłoszonego przez pracownika, nawet wtedy, gdy rozwiązanie to w sposób oczywisty naruszało prawo (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2012 r. I PK 123/11). W/w stanowisko Sądu Najwyższego tutaj Sąd w pełni aprobuje.

W ocenie Sądu nie zasługuje na ochronę zachowanie pracownika, który - znając rzeczywiste przyczyny zwolnienia - wykorzystuje okoliczność, iż wykonywana na rzecz pracodawcy czynność nie należała do jego stałego zakresu obowiązków i tylko z tego powodu domaga się odszkodowania. Pozwany pracodawca, biorąc pod uwagę stawiane powodowi zarzuty (do których powód się przyznał), miał podstawy faktyczne i prawne do zwolnienia powoda. W tym miejscu Sąd pragnie zaznaczyć, iż powód został zwolniony za wypowiedzeniem, co stanowi zwykły sposób rozwiązania stosunku pracy z pracownikiem i nie wymaga aby przyczyna wypowiedzenia miała szczególnej wagi czy nadzwyczajną doniosłość.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd oparł się przede wszystkim na prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu III Wydział Karny z dnia 29 listopada 2013 r., sygn. akt III K 211/13, protokole rozprawy z dnia 23 kwietnia 2013 r., postanowienie o umorzeniu postępowania z dnia 23 kwietnia 2013 r., rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem, umowie o pracę na okres próbny z dnia 01 lipca 2009, akcie oskarżenia powoda z dnia 04 lipca 2013 r., umowie o pracę na czas określony z dnia 01 października 2009, umowie o pracę na czas określony z dnia 01 stycznia 2011, oraz umowie o pracę na czas nieokreślony z dnia 22 sierpnia 2011 r., świadectwie pracy powoda.

Nadto Sąd oparł się na zeznaniach powołanych do sprawy świadków, tj. B. K., T. S. Ł. S. oraz I. C. w zakresie w jakim w/w zeznania korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Przede wszystkim zauważyć należy, iż subiektywne przekonanie powoda, o tym, iż wykonywał czynności nienależące do jego obowiązków, przez co nie mógł zostać zwolniony z podanej w wypowiedzeniu przyczyny, nie znalazło odzwierciedlenia w stanie faktycznym niniejszej sprawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd w pkt I sentencji wyroku oddalił powództwo.

W pkt. II-gim sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego biorąc za podstawę art. 98 § 1 k.p.c., wyrażający zasadę odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego należnych stronie pozwanej jako stronie wygrywającej proces, Sąd ustalił w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. - w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013.poz.490; zm.: Dz. U. z 2015. Poz. 617.), tj. w oparciu o § 11 ust. 1 pkt 1 odnośnie roszczenia o odszkodowanie – koszty zastępstwa wynoszą 60 zł . Ponadto zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c. oraz mając na uwadze uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2012 r., w której SN stwierdził, że celowe i niezbędne koszty przejazdu profesjonalnego pełnomocnika strony w celu wzięcia udziału w rozprawie wchodzi w skład kosztów procesu (Uchwała Sądu Najwyższy z dnia 12 czerwca 2012 r. sygn. akt III PZP 4/12) Sąd zasądził na rzecz pełnomocnika strony pozwanej kwotę 6.391,78 zł tytułem zwrotu kosztów stawiennictwa pełnomocnika strony pozwanej na rozprawach, zgodnie z przedstawionym spisem kosztów (k. 326 – 328). Sąd zasądzając powyższe należności miał również na uwadze, iż powód osiąga dochody umożliwiające mu poniesienie tych kosztów (powód podjął pracę w Belgii jako operator żurawia z wynagrodzeniem 1250 euro).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.